

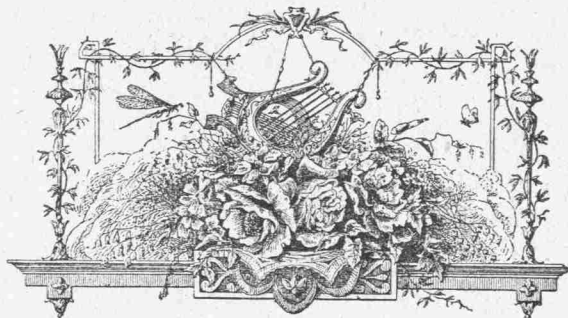
Τιμὴ συνδρομῆς ἑτησίας καὶ προπληρωτέας: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 8
διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 10. — Τιμὴ φύλλου: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
δρ. 0,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 0,20.

Διὰ καταχωρήσεις ἀγγελιῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι κτλ. γίνονται ἰδιαίτεροι
συμφωνία. — Γραφεῖον: ὁδὸς Νομισματοκοπείου ἀριθ. 7 παρὰ τὴν
Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

1895.

Ἐν Ἀθήναις, 19 Φεβρουαρίου.

Ἄριθ. 8.

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

5

ΕΡΥΚΙΝΗ

Ὅσα καρᾶθια τὰ νερά τῆς Μεσογείου σχίζουν
Σὰν πελιστέρια ὀλόασπρα διπλώνουν τὸ φτερό των
Μπρὸς σου, Ἐρυκίνη. Καί, ξανθὴ μπτέρα τῶν Ἐρωτῶν
Σὲ σὲ λιβάδι ἀγνό, στὶς Κόρες σου χρυσὸν κομίζουν.

Καλὸ ταξίδι, ὦ Εὐπλοία, τοὺς δίγεις κι' ἀρμενίζουν
Πρῶμα μὲ τὸ βοριά καὶ πάλι πρῶμα μὲ τὸν νότον.
Στὴν ἀγωνία τῆς τρικυμῆς δὲ χύνουν τὸν ἰδρὸ των
Καὶ τάγαθὰ, στὰ πέρατα τῆς γῆς ποὺ θησαυρίζουν.

Τώρα γυνᾶ φαιδρὸς ὁ ναῦτης κι' ὁ καρaboκύρης
Καὶ πρὶν σιωπῇ ὀλότελα τὸ πλοῖο, ἐκεῖ στὸ βράχο
Τοὺς περιμένουν ἡ Μαργώ, ἡ Γαλανθὶς κ' ἡ Φλύρις.

—Πολὺ Μαργώ μου σ' ἀγαπῶ—μ' ὅση καρδιά μου μένει—
Γιατί, ἔτσι πάντα βοηθὸ τὴν Ἀφροδίτη νάχω,
Τῆς κόρης μοιάζεις ποὺ πιστὴ στὴν Ἰμβρο μὲ προσμένει».

6

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Σοῦγραφε ροδοθάνατο ἢ τριμερούσω ἢ Μοῖρα!
Πὲ τὸ στεγνὸ τραγοῦδι σου, ἀγλύκαντη καρδιά,
Κι' ὄλο ἀνεβαίνει ἀκράτητη ἢ μυστικιὰ πλημμύρα,
Ποὺ ἀφορίζει μὲ ροδόφυλλα καὶ πνίγει μ' εὐωδιά.

Ποιὸς σέ εἶπε νεκροθάλασσα ἀτάραχη καὶ στεῖρα,
Κύμα, ποὺ σώνεται κουφὸ στὴν ἄκαρπη ἀμμουδιά;
Καὶ σὺ 'σαι—στρώμα ἐνὸς φτωχοῦ μιανῆς νυχτιᾶς πορφύρα,
Γιὰ τὴ ζωὴ μου ὀλάκερη μιὰ ἐρωτικὴ βραδιά.

Ἦλθε ἡ ἀράθυμη ψυχὴ σ' ἀκρογιαλιὰ κ' ἐστάθη,
Ὅπου φεγγάρι ἀπόκρυφο τραβάει φουρονεριά,
Καὶ τὴ ξεσέρνει, ἀνίδεν, στῆς θάλασσας τὰ βάθνη.

Μὰ δὲν σοῦ βαρυγνώμωσεν, Ἀγάπη, οὐδ' ἐκεῖ κάτω,
Κι' ἂν στὴν καρδιά της σκόρπισες μὲ τόση ἀπλοχεριά,
Τὰ ρόδα τοῦ Ἡλιογάβαλου, τὰ ρόδα τοῦ Θανάτου.

7

ΑΠΑΜΗ Η ΒΑΡΤΑΚΟΥ

Πλάϊ στὸ Δαρεῖο κάθεται ἡ μάργελη ἡ Ἀπάμη,
Κ' ἐνῶ τοῦ λύν' ἡ ἠδονὴ τὰ γέρικα του γόνα,
Τόνε χτυπάει στὸ μάγουλο μὲ ρόδινη παλάμη
Καὶ τᾶλλο χέρι ἀπ' τὴν κορφή τοῦ παίρνει τὴν κορώνα.

Μέρα γι' αὐτὸν καλοκαιρὴν μὲς σὲ βαρὺ χειμῶνα
Ὅ,τι τὸν κάμη γίνεται καὶ θέλει ὅ,τι τοῦ κάμη
Τόνε πεθαίνει ἐνῶ τὸν ζῆ, παραμυθιοῦ γοργόνα
Ποὺ ἀπ' τὸ γαῖμα τῆς καρδιάς στεγνὸ βυζαίνει δράμι.

Σμίγει ἡ τρίχα τῶν μαλλιῶν ἡ φλουροκαπνισμένη
Μ' ἄσπρα μαλλιά· τὴ μέση της τὴ χαμπλοζωμένη
Γέρου τὴ σφίγγει ἀγκαλιὰ κι' ἀτίμητο ζουνάρι.

Τώρα στὰ μάτια τὸν θωρεῖ βαθιά, σὰν νὰ ρουφᾶει
Μὲ τρελλὸ πόθο ποιμποῦ τάνεγγιχτο φεγγάρι:
Βλέπει στοῦ Γέρου τὴ μορφή—τὸ γυιὸ του πάγαπάει.

8

ΦΛΩΡΑ ΜΙΡΑΜΠΙΛΙΣ

Νεφελοκόβ' ἡ συννεφιά κ' ἴλιος χρυσὸς προβάλλει,
Σκορπάει τὴν ἄχνη πῶκρυβὲ τοῦ ἐρωτεμένου κόσμου,
Τὰ τόσα τὰ γντέματα, τὰ τόσα χλωρὰ κάλλη·
Εἴμουν τυφλὴ κι' ἀνάβλεψα, τυφλὴ καὶ σ' εὔρα φῶς μου.

Περίσσια, Ἀγάπη, ἡ χάρις σου κ' ἡ δύναμις μεγάλη·
Στὴν ἀβασιλευτὴ ὁμορφιά πανάστηδες ἐμπρὸς μου,
Σ' αὐτὴ, πάνοιγεις, τὴ θερμὴ κι' ἐρωτικὴν ἀγκάλη
Σφαλῶ τὰ μάτια κι' ἄθελα μὲ ρίχτει ὁ λογισμὸς μου.

Ἄς ἔλθῃ ὁ Χάρος! σὲ ξανθοὺς κί' ἀζάρωτους κροτάφους
Τὸ κρουσταλλό του δάχτυλο νὰ γγίξῃ τώρα πρέπει,
Ποὺ νὰ βαστάει τὸνερο βαθιά καὶ μὲς στοὺς τάφους.

Γιατὶ μὲ πόνο, στὰ βαριά τὰ χρόνια, δίχως πόθο,
Χωρὶς ἀγάπη, ἀσπρόμαλλη ὁ νοῦς γρη῏α μὲ βλέπει
Σὲ σταχτοπαίπαλη γωνιά, σ' ἀνέμη ἐμπρός, νὰ κλώθω.

9

ΚΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Ψυχὴ φρουμάζει, κόκκινη ψυχὴ σὰν Αἰμοστάτης!
Στρώμα ζητάει τοῦ ὕπνου τῆς τῆ μυροφόρα ἀγκάλῃ
Κρίνου, ποὺ περιγύριζε μὲ τὰναφτέριασμα τῆς,
Κρίνου, πῶχει γι' αὐτὴν κλειστὰ τάνεσυρτά του κάλλη.

Τέτοιος καὶ μὲς στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας τῆς δροσάτης
Σὲ Σὲ πετάει δλόψυχος κί ὁ λογισμὸς μου πάλι.
Μὴ σοῦ ταραξεί τὰ ὄνειρα; κ' ἴσως θαρρεῖς ὁ μπάτης
Πῶς σοῦ χαϊδεύει ἀνάλαφρα τὸ ὠραῖο σου κεφάλι;

Θὰ σ' ἀνανοιώσει ἡ φλόγα του στὸ πιδό γλυκό σου βῦθος
Ποὺ ἡ μαγιωμένη ξάπλωσε βραδιά στὸ ἀγνό σου στῆθος,
Κάτω ἀπ τὰ πεῦκα τὰ παλιὰ ἢ κάπου σ' ἔρομο βράχο.

12 Φεβρουαρίου

Συζητήσεις πολλές καὶ σχόλια ποικίλα
Ἐπεροκάλεσε παρὰ τῷ ἀθηναϊκῷ τύπῳ ἡ
ἀπόλυσις τοῦ τέως καθηγητοῦ τῆς Ἀρ-
χαιολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.
Ἀληθὲς εἶνε ὅτι εὐρέθησαν καὶ ἄνθρωποι
χαρακτηριστὰ ὡς ἀκατανόμαστον τὴν
πράξιν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας,
ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη
ὀμόφωνος ἐπεδοκίμασε τὸ διάβημα καὶ
ἐχαιρέτιδεν αὐτὸ ὡς οἰωνὸν συστηματικῆς
ἐργασίας, μελλούσης νὰ ἐξαλειψῇ ὀλίγον
κατ' ὀλίγον ὅλους τοὺς ρύπους, τοὺς
ὁποίους ἐνεκόλαψεν ἐκάστοτε ἐπὶ τοῦ Πα-
νεπιστημίου ἡ πολιτικὴ διαφθορὰ καὶ ἡ
ἀσυνειδησία.

Καὶ τὸ πρῶτον τοῦτο διάβημα ὑπῆρξεν
ἀρκετὰ γενναῖον καὶ ἀποτελεσματικόν. Ἡ
κατοχὴ τῆς ἑδρας τῆς Ἀρχαιολογίας ὑπ'
ἀνθρώπου μὴ γνωστοῦ εἰς τὴν ἀρχαιολο-
γικὴν ἐπιστήμην παρὰ ἐξ ἑνὸς ἄρθρου τὸ
ὁποῖον εἶχε δημοσιεύσει ἄλλοτε εἰς τὴν
«Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν» καὶ μᾶς
συντόμου ἐπιστημονικῆς διατριβῆς ἐπὶ
καθηγεσία γεγραμμένης ἐπὶ παχέος χάρ-
του καὶ μὲ μεγάλα γράμματα, διὰ τὰ κερ-
δίτη ὄγκον καὶ ἐκτασιν,—ἔργα καὶ τὰ δύο
ξένα, ἀπατηλῶς οἰκειοποιηθέντα, ὡς ἀπε-
δείχθη ἡλίου φαεινότερον,—ἀπετέλει αὐτὴ
καθ' ἑαυτὴν σκάνδαλον τὸ ὁποῖον βαρέως
ἔφερον ὄχι μόνον ὁ παρ' ἡμῖν ἐπιστημο-
νικὸς κόσμος, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνία ὀλο-
κλήρως. ἔπρεπε δὲ νὰ εὐρεθῇ ἐπὶ τέλος
ὁ ὑπουργός, ὁ ἔχων τὸ θάρρος νὰ τὸ πα-
τάξῃ κατακέφαλα. Ὁ κ. Ἀγγελος Βλά-
χος εἶνε παροδικὸς εἰς τὸ ὑπουργεῖον
τῆς Παιδείας. Αἱ προσερχεῖς βουλευτικαὶ
ἐκλογαί, αἱ ὁποῖαι θὰ φέρουν ἄλλην Κυ-

Κί ἂν κάτι μάθης γύρω σου θεορὰ νὰ φτερουγίξῃ,
— Μὲ οὐδ' ὅσον ἦχο θ' ἀκουεὺς σὰν ξένο αὐτὶ βουίξει—
Θα πῆς, τὸ χέρι φέροντας στὸ μέτωπο: «Τί νάχῃ;»

10

ΥΠΝΟΥ ΓΕΛΙΑ

Ψυχὴ ἀλαφροῖσκιωτη καὶ νεραϊδοπαρμένη,
Πῶχεις λουστῆ σ' ἐξωτικιὰν καὶ γάργαρην ἀνάθρα,
Ποὺ ξύπνια ὄνειρεύεσαι καὶ λαγοκοιμισμένη
Κόκκινα βλέπεις τὰ χλωρὰ καὶ κάτασπρα τὰ μαῦρα,

Μὲ τὴ Νουφρὴ—σὲ πράσινο διωρίτην σκαλισμένην
Μὲ φλέδες ἄλικες—ἐχθὲς καὶ πάλι σὲ ξαναῦρα,
Τάκραχτα τὰ μεσάνυχτα, νὰ εἶσαι ἐρωτευμένη
Μ' ὄλνν τοῦ ἡλίου τῆς Κιμὶ τῆ φλόγα καὶ τῆ λαύρα!

Καὶ ζήτησα στὰ πέτρινα τὰ χεῖλη τῆς νὰ βάλω
Φιλί, σὰν ψυχομάχημα ἀμαρτωλοῦ μεγάλο,
Μ' ἄξαφνα γέλιο ἀκράτητο τῆς σπαρταράει τὸ σῶμα.

Φεύγει ὁ βραχνᾶς ποὺ πλάκωνε τὸ βάρυπνο στομάχι,
Εὐπνῶ, κί ἀκούω τὸ γέλιο μου ἔτσι νὰ τρέχῃ ἀκόμα,
Σὰν τὸ κρεμάμενο νερὸ ἀνάμειξ' ἀπ τὰ βράχη.

ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΛΩΡΗΣ

ΚΑΚΟΣΗΜΑΔΙΑ

— Τί κάνεις αὐτοῦ, μωρὲ! μού φωνά-
ζει ὁ καπετάνιος.

— Μιὰ κουκουβάγια κάθεται στὴν κόφα.

— Κουκουβάγια! . . . λέγει μὲ ἄγρια
καὶ τρομασμένη φωνή, λὲς καὶ ἀκουσε πῶς
ἦταν ὁ διάβολος.

Ἐσηκώθηκεν ἀπὸ τῆ θέσης τοῦ εὐθὺς κ'
ἦρθε νὰ ἰδῇ τὴν κουκουβάγια. Ἀλλὰ τὸ
πουλί, καθὼς ἐσήκωνε τὸ χέρι μου νὰ τοῦ
τὸ δείξω φροῦ! . . . ἔκαμε κ' ἐπέταξε πέρα.
Ὁ καπετάν Κρεμύδας ἀκολούθησε γιὰ
κάμποση ὦρα τὸ τρεμουλιαστὸ πέταγμα
τοῦ κ' ἔπειτα, σὰν νὰ μὴν εἶχε δύναμι νὰ
πάῃ πάλι στὴ θέση του, ἐκάθησε σωρὸς
ἀπάνω στ' ἀμπάρι. Ἐμεινεν ἐκεῖ μὲ τὸ
κεφάλι σκυμμένο γιὰ κάμποση ὦρα ἔπειτα
βλέποντάς με κατὰμματα εἶπε μὲ μισο-
κοιμισμένη φωνή.

— Κακοσημαδιά, μωρὲ παιδί! μεγάλη
κακοσημαδιά! . . . Εἶδες τὸ ἄτιμο νὰ πάρῃ
τὰ ζερβᾶ! . . . Ἄν πετοῦσε δεξιά θὰ εἶ-
χαμε καλὸ ταξίδι! μὰ τώρα κακὰ σημάδια.
Γιὰ σ' ἔμας γιὰ στὸ σπίτι κάτι κακὸ θὲ νὰ
γένῃ! . . .

Νὰ σοῦ εἰπῶ, κ' ἐγὼ ἐκείνη τὴν ὦρα
τὰ ἴδια ἐσυλλογίζομουν. Ἡ κουκουβάγια,
λέγει, ἦταν πρὶν γυναῖκα, ἀκροβοθυγατέρα
καὶ ἀδερφὴ τῶν ὀχτῶ παιδιῶν καὶ τοῦ
Κωσταντῆ. Ἡ μάνα τῆς τὴν εἶχε μὴ
στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ.

Στὰ σκοτεινὰ τὴν ἔλουζε στ' ἀφεγγὰ τὴν ἐπλέκε,
στ' ἄστρι καὶ τὸν αὐγερινὸ ἔφτιανε τὰ σγουρά τῆς.

Ὅταν ἔγεινε δώδεκα χρόνων ἦρθαν προ-
ξενητᾶδες καὶ τὴν ζητοῦσαν νύφη μακρὰ,
στὴ Βαβυλώνα. Ἡ μάνα καὶ τὰ ὀχτῶ
ἀδέρφια δὲν ἤθελαν νὰ δώσουν τόσο μα-

βέρνησιν, θὰ παραδώσουν εἰς ἄλλον καὶ
τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν τῆς ἐλληνικῆς
παιδείας. Συνήθως ἐκ τῶν διαθετότων
πολλὰς ψήφους καὶ ἐχόντων δικαιώματα
ἐπὶ τοῦ χαρτοφυλακίου, ὑπουργὸς ἐπὶ
τῆς Παιδείας γίνεται, ὡς μὴ ὄφειλεν. ὁ
ἐσχάτος, ὁ νεώτερος, ὁ ἀπειρότερος. Διὰ
τοῦτο δὲν ἠξεύρομεν κατὰ πόσον ὁ διά-
δοχος τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου θὰ εἶνε
ἀντάξιός τοῦ προκατόχου του, ὄχι μόνον
λογίῳ διαπρεποῦς ἀλλὰ καὶ διοικητικοῦ
ὑπαλλήλου ἱκανοῦ, πεπειραμένου καὶ εὐ-
συνειδήτου. Ἀλλ' οἷοςδήποτε καὶ ἂν εἶνε,
δὲν πρέπει νὰ παρίδῃ τὸ καλὸν σημερι-
νὸν παράδειγμα, τὸ ὁποῖον τόσον πανη-
γυρικῶς ἐπεκρότησεν ἡ κοινὴ γνώμη.
Ἐκτὸς τοῦ ἀπολυθέντος καθηγητοῦ, πό-
σοι ἄλλοι κατέχουν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον,
τὸ τὸσάκις βεβηλωθέν, ἔδρας ὁμοίως πε-
ριφανεῖς, διὰ τὰς ὁποίας ὅμως εἶνε ἐντε-
λῶς ἀνάξιοι! Πόσων τὰ συγγράμματα καὶ
αἱ ἐπὶ καθηγεσία διατριβαὶ δὲν διαφέρουν
πολύ καὶ κατὰ τὴν ποιότητα καὶ κατὰ
τὴν ποσότητα ἐκείνων, τὰς ὁποίας προ-
βάλλει ὡς ἐπιστημονικὰ ἐφόδια ὁ ἀπο-
λυθεὶς καὶ πόσοι τῶν διὰ τοῦ παραθύ-
ρου εἰσελθόντων εἰς τὸ ἀνώτατον ἡμῶν
ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα δὲν εἶνε ἀνάγκη
ἀπόλυτος νὰ ἐκδιωχθοῦν διὰ τῆς θύ-
ρας, κλειομένης ὀπισθὲν τῶν διὰ παντός!

. . . Θὰ διαμαρτυρηθῆτε, τὸ ἠξεύρω. Θὰ
μοῦ εἶπτε ὅτι ἡ διάλεξις μου σήμερον
ὀμοιάζει πολὺ μὲ ἄρθρον ἐφημερίδος καὶ
ὅτι ἡ δική μας δουλειὰ δὲν εἶνε οὔτε νὰ
κρίνωμεν τὰς πράξεις τῆς Κυβερνή-
σεως,—ἔστω καὶ μὲ ὄλνν τὴν εἰλικρίνειαν
ποῦ γίνεται,—οὔτε νὰ ὑποδεικνύωμεν εἰς
τοὺς παρόντας καὶ εἰς τοὺς μελλόντας
ὑπουργοὺς τὸ δέον γενέσθαι. Ἐχετε δι-
καιον κατ' ἀρχήν. Ἀλλὰ προκειμένου
περὶ γεγονότος τόσον σοβαροῦ καὶ μά-
λιστα συνδεομένου στενῶς πρὸς τὰ γράμ-
ματα, δὲν θὰ μοῦ επιτρέψετε λοιπόν, φι-
λόλογοι ἀναγνώστρια, τὴν ἐξαιρετικὴν
καὶ σύντομον αὐτὴν σοβαρότητα;

Γρ. Ξ.

1 Ἰδε σελ. 51.